

שבועות לב

עניין: תוך כדי דיבור, חג השבועות

שערי ישר ה, כב

תוכ"ד שמת לו מת דינא ידי קריעה, חלל נראה ודאי להכלל בזה שעשו חז"ל גבול מה נקרא צנת אחת ומה נקרא בזה אחר זה, דכל שני דברים התכופים זה אחר זה תשוב כאילו הוא צנ"א, וכמו שכתנו התוס' נכתובות דף ל' ע"ז ד"ה ל"ז וז"ל ורינצ"א פירש דמיירי אפילו באוכלים דלא מאיסי וכיון דתחז לו צנית הצליעה ונלע ונהנה מיד חשיצ צאים כאחת אעפ"י שאין כאחד ממש, כדאשכחן בסוף פד"א, יצמות דף ל"ג, דמפרש נעל מוס שמש צטומאה דלתו צהדי הדדי כגון שחתך אלנעו נסכין טמאה, אעפ"י שאי אפשר שלא יגע נסכין קודם שיחתוך, עכ"ל. ומה"ט לענין קריעה ינא ידי קריעה כיון דחשיצין שהי הקריעה צנ"א עם השמועה ששמע שמת לו מת, והוי כאילו קרע בשעת שמועה, וכן לענין הפרה שצור שגדרה צנו והפר לה ואח"כ בתוכ"ד שמע שגדרה אשתו הוי כאילו הפר בשעת שמועה, זהו היסוד העיקרי צהכלל של תוכ"ד, ועפ"י צכל ענין שיש הצדל צין צנ"א וצין צואח"ז, אס נעשו שני ענינים צזה אחר זה צהפסק זמן של תוכ"ד חשונים כאילו נעשו ענינים אלו צנ"א צלי שום הפסק, והנה צנ"א חין

אדרת אליהו בראשית א, א

לשכנו הדרשנו כל ח' על מקומו. בראשית. ב' הוא ב' הזמני. כמו ביום. מפני שהזמן עלמנו נצרא והב' מורה על עת הצריאה שהיה צחלק הראשון מהזמן הנצרא. ודע מה צבא מאמר

זוהר ח"ג דף צד ע"ב

ששת ימים תעשה מלאכה. ששת ימים מאי עבדיהו. אמר ר' יוסי כתיב "כי ששת ימים עשה יי' את השמים ואת הארץ ולא כתיב בששת והא' אוקמה וכל יומא ויומא עבדי עבדיה *ואקרון יומי מלאכה. א"ר יחזקאי הכי אמאי אקרון ששת ימי חול אמאי חול. א"ר יוסי השתא ב'אתהיג עלמא (רמח) ע"י דשלוהיהו צג"כ יומי חול אקרון. ר' חייא אמר בגין דשרי למעבד בהון עבדיהו וצגין דא לא אקרון קדש.

שו"ת הרשב"א ח"א סי' תכד

שאלת צנעלס ממני ודרשח צמופלס מעיני ואמר ח צקוד ענין הכתוב שאמר כי ששת ימים עשה ה' ולא אמר בששת שגרמו צו ענין לזמן שנתחדש. וחזר הענין להסתפק

הגרי"א חבר פתחי שערים נתיב הצמצום בית הנתיבות ב'

הענין. וסוד צראשית רומז על סוד ראשית הצמצום כח"ס צוה"ק צריס סורמיתא דמלכא גליף. גליפי כו' והן צ' ראשית שהוא סוד הצחירה על צ' דרכים שלחכלית זה סיה צריאת העולם ולכן נצרא העולם צנ"א ולא צא'. וגילוי סא' ע"י החורס צא' דאגני וגו' שע"י סצורה סוף כל סוף יתגלה היחוד לע"ל צסוף שית אלפי סגין דהוי עלמא. וסס סוד ו' אחוון של צראשית צצסס